

தீண்டாமை ஒழிந்தால் - விடுதலை தீண்ணம்!

{ அயர்என். ஆர். இராஜவரோதயம், பா.உ. அவர்கள் பேருரை }

[6ஆவது தேசிய மாநாடு — 25-5-1958 — வவுனியா]

வரவேற்புச்சபைத் தலைவர் அவர்களே !
தாய்மார்களே !
பேரியோர்களே ! நன்பார்களே !

இலங்கைவாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் நீண்டகால சரித்திரத்திலே, அதி முக்கிய மான ஒரு கட்டத்தில் 'அடங்காத் தமிழ்ப் பற்று' என்ற சிறப்புப் பெயர் வாய்ந்த வண்ணி நாட்டின் தலைப் பட்டினத்திலே நாம் இன்று கூடியிருக்கின்றோம். இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் இந்தத் தேசிய மாநாட்டிலிருந்து, இவ்வாண்டுத் தலைவராக என்னைத் தேர்ந்திருக்கின்றீர்கள். நான் தலைவராகப் பதவி வகிக்கப் போகும் காலம்—நமது மக்களுடைய வாழ்விலே பற்பல நெருக்கடிகள் சூழ்ந்ததாக இருக்கப் போகின்றது. இந்த உண்மையையும், தலைவன் என்ற உயர்ந்த பதவி தாங்கி நிற்கும் உத்தரவாதங்களையும் எண்ணிப் பார்க்கும் போது, இவற்றிற்கு ஈடாக என்திறமை எம் மாத்திரம் என்பதை நான் மிகுந்த பணிவோடு உணர்ந்திருக்கிறேன். எனவேதான், தலைவன் என்ற எண்ணமே என் உள்ளத்தில் ஏழாதிருக்க எல்லாம் வல்ல இறைவன் என்பால் அருள் சுரப்பானாக என்று பிரார்த்திக்கின்றேன்!

கொரவம் எனக்கல்ல :

என் ஆற்றலும் திறமைகளும் வரையறுக்கப்பட்டனவா யிருந்த போதிலும், இன்று நான் வகிக்கும் உயர்ந்த பதவியினை எனக்கு முன்பு வகித்த உத்தமர்களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி, இப்பதவியில் அத்திறமைசாலிகள் சிருஷ்டித்த உண்ணத மான பாரம்பரியத்தைக் கடைப்பிடிப்

பதன் மூலம், நீங்கள் எல்லோரும் திருப்தி யடையும்வண்ணம் என் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து முடிக்கலாம் என்ற திட சித்தமும், மன உறுதியும் என்பால் உண்டு.

நீங்கள் எனக்களித்திருக்கும் கௌரவத்துக்காக நான் பெரிதும் நன்றி பாராட்டுகிறேன். தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட ஒரு கௌரவமாக இதை நான் கருதவில்லை. நமது கட்சி இலங்கையிலுள்ள அரசியல் கட்சிகள் யாவற்றிலும் தனி நிகரான ஒரு ஸ்தானத் தைப் பெற்றிருக்கிறது. அதாவது, இலங்கைவாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் பல வேறு பிரிவினரையும் ஒன்றுபடுத்திய ஒரே யொரு அரசியல் கட்சி-இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி தான். இக்கட்சியின் தலைவராகக் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரை, முதன் முறையாகத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பது கட்சியின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய சம்பவமாகும். எனவே, என்னைத் தேர்ந்ததன் மூலம் என்னையல்ல—தமிழ் பேசும் இனத்தின் சுதந்திர இயக்கத்தில், தமிழரசுக் கட்சியின் மூவர்கள் கொடியின் கீழ் முன்னணியில் நின்று என்றென்றும் போராடி வரும் கிழக்கு மாகாணத்து மக்களையே நீங்கள் கொரவித் திருக்கிறீர்கள்.

நேற்று வவுனியா மைதானத்திலே கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்ற இலட்சியங்களையுடைய நமது தொண்டர்களின் பிரமாதமான அணிவசுப்பைப் பார்க்கவேயிடும் சந்தர்ப்பமும், கொடியரங்கில் நின்று அவர் தம் மரியாதையை ஏற்கும் பாக்கியமும் எனக்குக் கிடைத்தன. அவர்கள் அனைவரும் மக்களுக்குத் தொடரு

புரிவதற்காகத் தங்களை அர்ப்பணி திடுள்ள வர்கள்; நெறி முறை தவறுத சாத்விக்க சத்தியாக்கிரகிகள்.

செயல்தான் வேண்டும் :

இங்கு கூடியிருக்கும் ஜனசமுத்திரத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவருடைய கண்களிலும் 'செயல் வேண்டும்' என்ற வாஞ்சலை காணப்படுவது போலவே, நேற்று அந்த உண்மைச் சத்தியாக்கிரகிகளின் கண்களிலும் செயல் தாகம் மண்டிக் கிடந்ததை நான் கண்டேன். பிரசங்க மாரி பொழிவதற்கும், வாதப் பிரதி வாதங்கள் நடத்துவதற்கும், வற்புறுத்தல் தீர் மானங்கள் நிறைவேற்றுவதற்கும் இது சமயமல்ல என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது வேண்டுவது செயல் ஒன்றேதான்.

மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் குடியுரிமை, வாக்குரிமைகள் பறிபோய் விட்டன; எங்கள் மொழி உரிமை பிடுங்கப்பட்டு விட்டது; அரசாங்க பதவிகள் பெறுவதில் சமசந்தரப்பம் மறங்கப்பட்டுவிட்டது. இந்த நிலையில், நமது ஜீவாதார உரிமைகளையும், தன்மானத்தையும், அரசியல் சுதந் திரத்தையும் மீட்டுத்தரக்கூடிய செயல் தான் இன்று நமக்கு வேண்டப்படுகிறது.

நீங்கள் இங்கு பெருந்திரளாக வந்து கூடியிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன வென்பதை நான் நன்கறிவேன். சொற்பொழிவுகளைச் செயியுடுத்து மட்டும் திருப்தியடைவதற்காக நீங்கள் இங்கு வரவில்லை. செயலில் இறங்குவதற்கு, போராட்டத்தில் குதிப்பதற்கு நீங்கள் தயார் என்பதை எடுத்துரைப்பதற்காகவே இங்கு வந்துள்ளீர்கள்.

ஆயினும், இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அனுஷ்டிக்கப்படும் சம்பிரதாயத்தின் படி நான் மிகச் சுருக்கமாகச் சில வார்த்தைகள் கூறுவது அவசியமாகிறது. அடுத்து வரும் சில மாதங்களில், ஏன்—சில வருடங்களில் என்று கூடச் சொல்லலாம்; நாம் எப்படியான நிலைமைகளை யெல்லாம், கஷ்டநஷ்டங்களை யெல்லாம் எதிர் பார்க்க வேண்டும் என்று எச்சரித்து—தக்க முன் னேற்பாடுகள் செய்து கொள்ளும்படி உங்க

ஞக்கு ஆலோசனை கூறுவது தவிர்க்க முடியாததாகும்:

இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் சுதந்திரப் போராட்டம் ஆரம்பித்து விட்டது. இந்தப் போராட்டத்தில் நாம் கண்ணரையும் கம்பலையையும் தான் எதிர்பார்க்க வேண்டும். சுலை விதமான தியாகன்களைச் செய்யவும்; அவசியம் ஏற்பட்டால் உடல், பொருள், ஆவி அணைத்தையும் இழக்கவும் நாம் சித்தமாயிருக்க வேண்டும். தமிழ் பேசும் மக்களின் விரோதிகள் பற்பல சதிகளைச் செய்வார்கள். நம் மக்களை அவர்கள் பட்டினி போட்டுக் கொல்லப் பார்ப்பார்கள். அப்படியான நிர்ப்பந்தங்களை யெல்லாம் சமாளிக்க நாம் தயாராய் இருக்க வேண்டும்.

உண்மைச் சத்தியாக்கிரகி—ஒருபோதும் முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்க மாட்டான். துன் பத்தைக் கண்டு தொடை நடுங்க மாட்டான். எந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையும் — அவன் ஏறு போன்ற வீரத்தோடு, வீறு கொண்டு முன் நிற்பான்.

ஏன் கால எல்லை :

எந்த ஒரு அரசியல் போராட்டமும் நாட்டில் ஒரளவு குழப்பத்தையும், மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் சுற்றுத் தடுமொற்றத்தையும் விளைவிக்கத்தான் செய்யும். பற்பல கஷ்டநஷ்டங்கள் மக்களுக்கு ஏற்படவுங் கூடும். இப்படியான ஒரு சீர்கேட்டை ஏற்படுத்துவதில், பொறுப்பு வாய்ந்த எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் மகிழ்ச்சியடைய முடியாது. போராட்டத்தைக் கூடுமான வரை தடுக்க முடியுமானால், மக்கள் நலனில் நாட்டமுள்ள எந்த அரசியல் கட்சியும் அப்படித் தான் செய்ய முற்படும்.

ஆனால் அதே சமயத்தில் நாம் இன்னொன்று உண்மையை மறந்து விடலாகாது. ஒரு அரசியல் கட்சி—எந்த மக்கள் சமுதாயத்தின் பிரதிநிதியாக விளங்குகிறதோ—அந்த மக்கள் சமுதாயத்தின் ஜீவாதார உரிமைகள் யாவும் அபகரிக்கப்பட்டு, அந்தச் சமுதாயத்தையே பூண்டோடு அழித்து விடுவதாக ஒரு பிரங்கச் சுவால் விடப்படும்போது — அதை எதிர்த்துப் போரிடாமல், செயல்நற்றுக் கோம்பிக்

கிடைப்பதானும்—அந்த அரசியல் கட்சி இருப்பதையிட—அழிந்தொழிலுது மேலானது.

எந்தச் சிக்கலான பிரச்சினையையும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம், நட்புறவான கலந்துரையாடல்கள் மூலம் தீர்த்து வைக்கலாம் என்பதில்—நமது கட்சி அன்றும், இன்றும் நம்பிக்கை கொண்டதாகத்தா ஸிருக்கிறது. மக்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலாயினும் சரி—மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கு மிடையிலாயினும் சரி ஏற்படும் தராறு களையும், பேதங்களையும் கூட—இந்த வழியில் தீர்த்து வைக்கலாம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை என்ற வழியைக் கடைப்பிடித்து, கௌரவமான முறையில் பிரச்சினையைத்தோக்க முடியுமானால்—அந்த வழியையே முதலில் நாட வேண்டும். அந்தச் சமாதான வழி பயன்தரவில்லை என்று கண்டால்தான்—நேரடி நடவடிக்கை, சத்தியாக்கிரகம் போன்ற இதர வழிகளைக் கையாள வேண்டும். இந்த நம்பிக்கையில் நமக்கு உள்ள பற்றுத்தின் காரணமாகவே, 1956 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நாம் நிறைவேற்றிய திருமூலைத் தீர்மானத்தில் காணப்பட்ட கோரிக்கை களைப் பெறுவதற்கு ஓராண்டு எல்லை குறிப்பிட்டோம்.

திருமூலைத் தீர்மானத்தின் பிரகாரம் நாங்கள் 1957 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 20 ஆந் திகதி நமது சத்தியாக்கிரக, சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். ஆயினும் சமாதான மார்க்கத்தில் நமக்கு உள்ள குன்றுத் பற்றும் குலையாத நம்பிக்கையுமே—கடந்த ஆண்டு இதே காலத்தில் எங்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்துவதில் பிரதமர் காட்டிய ஆவலை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் படி செய்தன. அதனாலேயே இயக்கத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு நாம் சம்மதித்தோம்.

உடன்படிக்கை ஒரு எடுத்துக்காட்டு:

பேச்சுவார்த்தைகள் ஒரு சமாதான உடன்படிக்கையில் முடிவுற்றன. அந்த உடன்படிக்கையின் வாசகங்கள் என்ன

வென்பதை நீங்கள் நன்கறிவிர்கள்: அது மட்டுமல்ல, அந்த உடன்படிக்கையை எவ்வளவு வெட்கக் கேடான முறையில் ஒருதலைப்பட்சமாக அரசாங்கம் நிராகரித்தது என்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததே:

பிரஸ்தாப உடன்படிக்கை எங்களுடைய ஆயிலாஸைகளையெல்லாம் முற்றுக்கூத் திருப்பதிப்படுத்தவில்லை. ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாகவே அந்த உடன்படிக்கையை நாம் மதித்தோம். ஆயினும் கௌரவம் குன்றுத் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் எங்களுக்குள்ள ஆர்வத்துக்கும், விருப்பத்துக்கும் அந்த உடன்படிக்கை ஒரு சின்னமாக விளங்கியது எனலாம். நாட்டில் குழப்பமூம் கலவரமும் இல்லாத முறையில் எந்தப் பிரச்சினையையும் தீர்ப்பதற்கு மார்க்கமுண்டானால்—அதற்கு நாம் மாறுபட்டவர்கள் அல்லர் என்பதற்கு மேற்படி சம்பவம் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

நண்பர்கள் கூறும் ஆலோசனை:

இந்த விஷயத்தை இங்கு நான் ஏன் பிரஸ்தாபிக்கிறேன் என்றால், அதற்கும் காரணம் உண்டு. உன்நாட்டிலும், வெளி நாட்டிலும் சில நண்பர்களும் அன்பர்களும் எங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல வருகிறார்கள். அரசாங்கத்துடன் எங்களுக்குள்ளத் தராறுகளை நாங்கள் சமாதானமான முறையில் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் ஆலோசனை கூறுகிறார்கள். இந்த முறைகளையெல்லாம் நாம் கடைப்பிடித்துக் களைத்துப்போய் விட்டோம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் உலகின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவருவது மிகிக அவசியம்:

1956 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 19 ஆந் திகதி நமது கட்சியின் திருமூலை மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் பின்வரும் நான்கு கோரிக்கைகளைக் கொண்டதாகும்:

1. இந்த நாட்டில் வாழும் சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் இடையேயுள்ள இனப்பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு நிரந்தரமான முடிவு காணுவதற்காக

—சமஷ்டி ஆட்சிக்குப்பட்ட இலங்கையுள் மொழிவாரியாக ஒரு சுயாதீனத் தமிழ் ராஜ்யத்தை அல்லது ராஜ்யங்களை நிறுவு தல் வேண்டும்.

2. தமிழ் மொழி அதன் பழைய ஸ்தானத் துக்கு உயர்த்தப்பட்டு, நாடு முழுவதிலும் சிங்களத்துடன் சம அந்தஸ்துப் பெற்ற அரசக்கும் மொழியாக்கப்படவேண்டும்.
3. தற்போதைய பிரஜா உரிமைச் சட்டம் உடனடியாக ரத்துச் செய்யப்பட்டு, மலை நாட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கெல்லாம் பிரஜா உரிமையும் வாக்குரிமையும் பழையபடி வழங்கப்படவேண்டும்.
4. பெற்பரை பற்பரையாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களில்—சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றுவது உடனடியாக நிறுத்தப்படவேண்டும்.

மேற்படி கோரிக்கைகளை நாம் விடுத்ததோடு மேலும் பல விஷயங்களைச் சட்டிக்காட்டினாலும்.

- * அரசாங்கத்தின் மொழிக் கொள்கையானது—தமிழ் பேசும் மக்களை அழித்தொழிக்கப்போகின்றது.
- * பிரஜாவரிமைச் சட்டங்கள்—தமிழ் பேசும் மக்களில் ஒரு சாரானரை வாக்குரிமை அற்றவர்களாகவும், நாட்டற்ற அனுதைகளாகவும் செய்திருக்கிறது : இன்னொரு சாரானரை அவர்களின் சொந்த நாட்டிலேயே சந்தேகப் பிரஜைகளாகவும், இரண்டாந்தரக்குடிமக்களாகவும் ஆக்கியிருக்கிறது.
- * அரசாங்கத்தின் ஆதரவில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் நடைபெற்று வரும் சிங்களக் குடியேற்றம்—திட்டமிட்டுச் செய்யப்படும் ஒரு சூழ்சியாகும் : இதன் மூலம், தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு இப்போது இருந்து வரும் அற்ப சொற்பமான பாராளுமன்றப் பிரதி நிதித்துவமும் காலவரையில் பறிக்கப்பட்டுவிடும்.

மேற்கண்ட நடவடிக்கைகள் யாவும் ஒரு ஆக்கரமான முடிவையே நாடிச் செல்கின்றன என்பதை நாம் அனுபவ

வாயிலாக அறிவோம். அந்த முடிவு—இலங்கை நாட்டிலிருந்து தமிழ் இனத்தையே பூண்டோடு அழித்து விடும் முடிவாகத்தான் இருக்கும்.

இத்தகைய ஒரு பயங்கரமான நிலை பற்றி நாம் அதிர்ச்சிபடைவது இயற்கையே. எனவேதான் பேச்சுவார்த்தைகளின் மூலம் ஒரு உடனப்படிக்கை உருவாகிக் கைச்சாத்தானதும் இந்த ஆபத்து ஓரளவு தடைப்படும் என்று நாம் நம்பினாலே.

ஆனால் உடனப்படிக்கை—இன்று இருந்த இடந் தெரியா மல் குமைந்து போய் விட்டது. அது இந்த நாட்டுத் தமிழ் மக்களுக்கு எதுவித பலனையும் அளிக்கவில்லை என்று சிலர் கூறலாம். ஆயினும் ஒரு பெரிய பலாபலன் அதனால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எங்களுடைய கோரிக்கைகள் எவ்வளவு நியாயமானவைதாம் என்பது பற்றி இனிமேல் கருத்து வேற்றுமைகளுக்கு இடமில்லை. தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்டு வந்த அந்திகளை—பிரதம மந்திரியும் அவர் அரசாங்கத்தினரும் மேற்படி உடனப்படிக்கை கைச்சாத்தானதன் மூலம் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள்.

பிரதமர் பதில் சொல்லவேண்டும் :

உடனப்படிக்கையை அழுல் செய்யப் பிரதமர் தவறிவிட்டார் என்பதும், உடனப்படிக்கையை அவர் ஒருதலைப் பட்சமாக நிராகரித்து விட்டார் என்பதும் வேறு விஷயமாகும். இந்தக் கண்ணியமற்ற செயலுக்கு அவர் உலக அபிப்பிராயத்தின் முன்னே பதில் இருக்கவேண்டியவராவார். எங்களைப் பொறுத்த வரையில் நாங்கள் குற்றமற்றவர்களாக—நிரப்பாதிகளாக உலகம் என்ற நீதி மன்றத்தின் முன்பு தலை நியிர்ந்து நிற்கிறோம்.

கடந்த ஆண்டு நாம் பிரதம மந்திரியுடன் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பித்த போது, மலைநாட்டுத் தமிழ்மக்களின் குடியூரிமை, வாக்குரிமைகள்

பற்றிய பிரச்சினையேயே முதன் முதலாகக் கிளப்பினாலோம். பிரதம மந்திரி—எங்களோடு மட்டும் பேசித் தீர்த்துக்கொள்ளும் ஒரு பிரச்சினை அல்ல அது என்றும், அப்படியான பேச்சில் கலந்துகொள்ள வேண்டிய வர்கள் வேறு பலரும் இருக்கிறார்கள் என்றும் எங்களுக்குத் தெரிவித்தார்.

இப்பிரச்சினை சம்பந்தமாகத் தாம் பாரதப் பிரதமர் திரு. நேருவுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்த விருப்பதாகவும், அந்த வருட முடிவுக்குள் — அதாவது 1957ஆம் ஆண்டு முடிவதற்குள் மலைநாட்டுத் தமிழர் பிரச்சினையைத் தாம் தீர்த்து விடுவதாக வும் பிரதமர் கூறினார்.

மலைநாட்டுத் தமிழர் பிரச்சினை விவாதிக்கப்படும் இடத்தில் திருவாளர்கள்; தொண்டமானும், அஸீஸாம் சமூகமாயிருக்கவேண்டும் என்ற நிபந்தனை சரியான தாகவே எங்களுக்குத் தோன்றியது. எனவே, வருடம் முடிவதற்குள் இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதாகப் பிரதமர் கூறிய உறுதி மொழியை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். உடன்படிக்கையைப் போலவே இந்த உறுதி மொழியும் காற்றில் பறக்கவிடப்பட்டு விட்டது என்பதை நீங்கள் எல்லோரும் அறிவிர்கள்.

சுமார் பத்து லட்சம் மலைநாட்டுத் தமிழர்களுடைய பிரச்சினை—சுதந்திரம் கிடைத்த காலத்திலிருந்து சிங்களவர்—தமிழருக்கிடையே தோன்றியுள்ள அகன்ற இனப் பிரச்சினையின் ஒரு அங்கம்தான் என்றும், அதனால் இந்தப் பிரச்சினைக்குள் இந்தியப் பிரதமர் திரு. நேரு இழுத்து வரப்படுவது கூடாது என்றும் நமது கட்சி எப்பொழுதும் வற்புறுத்திக் கூறிவந்திருக்கிறது. இது இலங்கையின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை. அந்த ரதியிலேயே இது பேசித் தீர்க்கப்படவேண்டும். ஆனால் அரசாங்கமும் பிரதமரும் இந்தப் பிரச்சினையைக் காலவரையின்றிக் கட்டுப்பெட்டிக்குள் மூடிவைத்து விட்டார்கள். உடன்படிக்கை, உறுதி மொழிகள் எல்லாம் பயன்றறப் போய்விட்டன. ஆகவே கட்சி இப்போது நிலைமையை ஆராயவேண்டும். எங்களைப் பொறுத்தவரையில் திருமலை மாநாட்டில்

கொண்டுவரப்பட்ட நான்கு கோரிக்கை களும் நிறைவேறும்வரை நாம் திருப்தி யுடன் ஒய்ந்திருக்கப்போவதில்லை என்பதை இங்கு கூற வீரும்புகிறேன்.

தீண்டாமை ஒழிய — விடுதலை உதயமாகும் :

நன்பர்களே ! நாம் இந்த நாட்டில் சரிசம அந்தஸ்துகையை பிரஜைகள் என்பதை நிலுநாட்டுவதற்காக — ஒரு கடினமான போராட்டத்தைத் தொடங்கும் தறுவாயில் இன்று இருக்கிறோம். சிங்களவரோடு தமிழருக்குச் சம அந்தஸ்து என்று பேசும்போது, நமது தமிழ்ச் சமூகத்திலேயே புரையோடியிருக்கும் ஒரு கொடிய ‘புண்’ ஸைப் பற்றிய நினைவு என் மனதை வருத்துகின்றது. நமக்குள் இருக்கும் தீண்டாமை என்ற புண்ணைத்தான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். இதைப்பற்றி நாம் எவ்வளவோ எழுதிவிட்டோம். அழகாகப் பேசி விட்டோம். பயபக்கியோடு தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றிவிட்டோம். ஆயினும் இந்தச் சாபத்தீட்டை அடியோடு ஒளித்துக்கூட்ட நாம் உருப்படியாக எதைத் தான் செய்திருக்கிறோம்? தீண்டாமை என்ற கொடிய வழக்கத்தை நாம் எவ்வளவு விரைவில் குழிதோன்டிப் புதைக்கிடீருமோ, அடுத்த கணம் — இரவைத் தொடர்ந்து பகல் வருவதுபோல, நமது மக்கள் அனைவருக்கும் விடுதலை உதயமாகும் என்பது தின்னனம். இதற்காக நாம் முயற்சி செய்யவேண்டும். கட்சியின் உத்தேச சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தில் பங்குகொண்டு பணியாற்றப் புறப்பட்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான தொண்டர்கள், தங்களுடைய வேலை அரசியல் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவது ஒன்றுதான் என்று என்னிவிடக் கூடாது. உண்மையான சத்தியாக்கிரக என்பவன்—அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், மற்றுமுள்ள எல்லாத் துறைகளிலுமே பணியாற்றத் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

இன்னெரு விஷயத்தை நான் இங்கு குறிப்பிடவேண்டியது அவசியமாகும்: தமிழ் பேசும் மக்களை இன்று ஒரு விதசஞ்சலம் பீடித்திருக்கிறது. நாட்டில் நடை

பெற்றுவரும் சிற் சில சம்பவங்களைக் குறித்து அவர்கள் கவலைகொண்டுள்ளார்கள். இன்றைய அரசாங்கம் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதாக இல்லை என்ற உணர்ச்சி — அவர்தம் உள்ளத்தில் அலை மோதுகிறது. நாட்டில் கட்டவிழ்த்து விடப் பட்டிருக்கும் நட்டாழுட்டித் தனத்தை யும், காடையர்களின் திட்டமிட்ட ஆர்ப்பாட்டத்தையும் தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

அலையலையாகக் கிளப்பப்படும் இந்த வகுப்புவாத வெறி—தமிழ் மக்களை இரை கொள்ளப் பார்க்கிறது. சிங்களவர்கள் பெரும்பாள்ளமையாக வராழும் பிரதேசங்களில் உள்ள தமிழ்ப் பொதுமக்களும், தமிழ் வியாபாரிகளும், அரசாங்க ஊழியர்களும் — ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்ட பலாத் காரச் செயல்களுக்கும் பயங்கரச் சம்பவங்களுக்கும் பலியாக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். கடைகளும் வீடுகளும் கட்டடரிக்கப்படுகின்றன. உடைமைகள் யாவற்றையும் ஆங்காங்கே விட்டுவிட்டுத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு ஒடிவிடும் படி அவர்கள் துரத்தி யடிக்கப்படுகிறார்கள்.

தமிழருக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை:

தமிழரின் வியாபார நிலையங்களின் முன்னால் காடையர்களும் கைக்கலைகளும் நின்று, வாடிக்கைக்காரரை அங்கு போக விடாமல் மறியல் செய்கிறார்கள். பிரதமரின் சொந்தத் தொகுதியிலேயே— தமிழரின் கடைகள் முன்னால் மாதக் கணக்காக மறியல் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அங்கு பாதுகாப்புக்கேட்ட தமிழருக்கு அது மறுக்கப்பட்டு விட்டது. மொரட்டுவை, பாணந்துறை, கழுத்துறை, கஹாவத்தை, வியாங்கொடை, தெரவியகலை, இங்கும் (வவுனியா) — இன்னும் இவை போன்ற சிங்களப் பெரும்பாள்ளமைப் பட்டினங்களிலும் தமிழர்கள் இந்தப் புதுத் தொல்லையால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

விழும் நடக்கும்போது சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் பாதுகாக்கவேண்டிய அரசாங்க ஆட்கள் (பொலீஸார்) பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். இந்த இடங்களில் எல்லாம் தமிழரின் உயிருக்கும்

உடைமைக்கும் எந்த நேரத்திலும் ஆபத்து ஏற்படலாம். பல இன மக்களும் கலப்பட மாக வாழும் கொழும்பு நகரத்திலும் கூடக் காடையர்கள் தமிழர் வீடுகளுக்குக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று, அங்குள்ள வர்களை மூட்டை முடிச்சுகளுடன் நடையைக் கட்டுமாறு கோரும் துண்டுப் பிரசரங்களை விநியோகித்தார்களே— அப்போதும் பொலீஸார் காடையர்களுடன் ஜீப்பில் கூடவே சென்று அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தார்கள். நாரீகமடைந்த சமுதாயத்தில் பிரஜைகளுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய சாதாரண பாதுகாப்புக் கூடத் தமிழருக்கு மறுக்கப்படுகிறது. இந்தப் பயமுறுத்தல் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் என்ன சொல்ல இருக்கிறது என்று அறிய விஷய கிண்ணறேன்.

நாட்டில் ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பிரமாதமாகப் பேசுகிறார்கள். அப்படிப் பேசுகிறவர்கள், இந்தப் பயமுறுத்தவின் பாரதாரமான விளைவு என்ன என்பதை உணர்ந்துள்ளார்களா? நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில், நாங்களும் சிங்களவர்களோடு ஒருமித்தகருத்து துடுத்து கூடிய வர்களாகத் தான் இருந்தோம். ஏறக்குறையைப் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னர் நமது கட்சியின் அடிப்படை இலட்சியத்தை ஆராய்ந்து ஒரு வாக்கியபோது, சமஸ்தி ஆட்சி முறையைபே நாம் தெரிவு செய்தோம். அதன் மூலமே இலங்கையில் ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்கலாம் என்பதற்காக. தற்போதைய நிதி மந்திரியும், பிரதம மந்திரியும் கூடத் தமது சிந்தனையை—இந்தச் சமஸ்தி வழியிலேயே செலுத்திய காலம் ஒன்று இருந்தது. இத்தகைய ஒற்றுமையை நாம் பாடுபட்டேனும் அடையக் கூடுமானால் அது வரவேற்கக் கூடியதே.

பகட்டுப் பேச்சு:

எங்களால் ஈலத்தைப் பின்னேக்கி மாற்றியமைக்க முடியாது என்பதை நினைவில் இருத்திக்கொள்ள வேண்டும். சுமார் முந்நாறு, நானூறு வருடங்களுக்கு முன்னர்—சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் தனித்தனி இரண்டு இராச்சியங்களில்—

தொடர்பற்றவர்களாக வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் கடந்த இரண்டு நூற்றுண்டு களில், குறிப்பாகப் பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சிக் காலத்தில் இரு சாராரிலும் பெருந்தொலையினர் தத்தமது இடங்களை விட்டு அடுத்தவர் இடங்களுக்கு—தொழில் துறை, வியாபார நோக்கங்களுக்காகச் சென்ற குடியேறி விட்டார்கள். இந்த உண்மையை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

இலங்கைக்குச் சமஷ்டி ஆட்சி முறை வேண்டுமென்பதை நாம் நமது கட்சியின் இலட்சியமாகக் கொண்டதற்கு உரிய முக்கிய காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று: நாட்டின் ஒரு பகுதி—தமிழர் பெரும் பான்மைப் பகுதியாகவும், மற்றப் பகுதி—சிங்களவர் பெரும்பான்மைப் பகுதி யாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் இரண்டிலும் குறிப்பிடத் தக்க தொலையினர் இடம் மாறிச் சென்று குடியேறியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் தான் இன்றைய இலங்கை அமைந்திருக்கிறது. இந்த அமைப்பை மாற்றித் தமிழர்களைச் சிங்களப் பிரதேசங்களிலிருந்து விரட்டிக் கலைத்து விட்ட பின்னும், நாட்டின் ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று பேசுவதெல்லாம் ஜெறும் பகட்டுப் பேச்சேயல்லவா?

இன்றுள்ள இலங்கையில், சிங்கள வகுப்பு வாத சக்திகள்—தேசியம், தேசாபி மானம் என்ற போர்வைக்குள் தமிழ் மக்களைச் சிங்களப் பிரதேசங்களிலிருந்து அடித்துத் துரத்தி, விரட்டி விட முயற்சித்து வருகின்றன. பெரும் பான்மை மக்கள் தமிழ் மக்களை அடக்கி யொடுக்குவதைத் திரை போட்டு மறைப்பதற்காகவே—‘ஒற்றுமை, ஐக்கியம்’ என்றெல்லாம் வெளி வேஷக் கூச்சல் போடுகிறார்கள். அரசாங்கமும் ஆட்சியிலுள்ள கட்சியும் சிங்கள வகுப்பு வெறியர்களைத் தூண்டி வீடு கிருர்கள்; அல்லது இவர்கள் வீடுவத்தில் கண்டும் காணுதவர் போல் பாவனை செய்து வருகிறார்கள்.

பிரிவினை :

இந்தச் சூழ்நிலையில் நாடு அரசியல் ரீதியாக இரண்டாகப் பிரிய வேண்டியது தவிர்க்க

முடியாததாகும். இப்படி என்னுபவர்களும், நம்பிக்கை கொண்டுள்ளவர்களும் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே இருக்கத் தான் செய்கிறார்கள் என்பதை நான் அறி வேன். அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிரிவினைக் கோரிக்கை ஆதார பூர்வமானதா—அல்லவா? என்பதைக் கவனித்து, காலங் கடந்து விட முன்னர் பிழைகளைச் சரிப்படுத்தி, ஆவன செய்ய வேண்டிய கடமை ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களைச் சார்ந்ததாகும். பெரும் பான்மை மக்களுடைய அதி தீவிர வகுப்பு வாதம்—இந்தியாவில் பாகிஸ்தான் என்று ஒரு தனி நாடு உதயமாவதற்கு எப்படிக் காலாயிருந்தது என்பதை ஆட்சியாளர் மறந்துவிட்கூடாது.

நமது மாநாடு, அன்னியர்களுக்கு அடிபணியாத வண்ணியர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசத்தில் நடைபெறுவது சாலைம் பொருத்த முடையதாகும். அஞ்சா நெஞ்சாம், அமர் புரியும் ஆற்றலும் பெற்ற திருவாளர் சந்தரவிங்கம் இத்தொகுதியின் திறமை வாய்ந்த பிரதிநிதியாகப் பாரானுமன் றத்தில் விளங்குகின்றார். அப்படிப்பட்ட ஒருவரிடமிருந்து வரும் எந்த ஆலோசனையும், உரிய மரியாதையுடன் ஆராயப்பட வேண்டிய தொன் முகும். கடந்த வாரம் அவர் தமிழருக்க கட்சியை நோக்கி ஒரு கோரிக்கையை விடுத் துள்ளார். அந்தக் கோரிக்கை இரண்டு பகுதிகளை யுடையது.

ஒன்று—எங்கள் போராட்டத்தின் ஆயுதங்களாக—சாத்வீகத்தையும், சத்தியாக்கிரகத்தையும் விட்டொழித்து விட்டு, வேறு வழிகளில் நாங்கள் இறங்க வேண்டும் என்பதாகும்.

இரண்டு—எங்கள் இலட்சியமான சமஷ்டி ஆட்சிக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டு, தனித் தமிழ்ராஜ்யத்தைப் பிரித்தெடுத்து அமைப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, நாம் போராட வேண்டும் என்பதாகும்.

முதலரவுது கோரிக்கையைப் பற்றி நான் இப்போதே அழுத்தந் திருத்தமாக ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். சாத்வீகம், சத்தியாக்கிரகம் என்பன வெல்லாம்—எங்களைப் பொறுத்த வரையில் வெறும் கட்சிக் கொள்கைகள் மட்டுமல்ல; அவை எங்களுடைய ஆத்மார்த்தமான நம்பிக்கைகளாகும். பலாத்

காரம் பலன் தராதென்பதும், சத்தியத் தின் பாற்பட்ட சாத்விக நெறியே எங்க ஞக்கு விமோசன மளிக்க வல்லது என்பதும் எங்களது புனித கோட்பாடுகளாகி விட்டன. எனவே, அவற்றிலிருந்து நாங்கள் அனுவாவும் அசைய முடியாது; விட்டுக் கொடுக்க முடியாது.

இன்றுவாள் வென்றதனை இன்னொருவாள் வெல்லுவதே என்றுமிக் மண்ணுள் இயல்பு'.

என்ற 'யோகசித்தி'க் குறளில் எமக்கு உள்ள விசுவாசம்—என்றென்றும் நிலையானது.

அவர்கள் தவருன பாதையில் !

இரண்டாவது கோரிக்கையைப் பற்றி ஆராயுங்கால், எங்கள் அடிப்படை இலட்சியங்கள் ஏன் மாறவேண்டும் என்பதற்கு—இதுவரை போதிய ஆதாரங்கள் தோன்ற வில்லை. இன்று நாட்டில் நடைபெறும் சில தூர்ப்பாக்கிய சம்பவங்களும் உருவாக வரும் அமைதியற்ற குழநிலையும்—பெரும் பான்மை மக்கள் மீது எங்களுக்குள்ள நல் வெண்ண த்தைப் பாதிப்பனவாக இருக்கலாம். நல்வெண்ணமும் நல்லுறவும் இல்லாமல், சமஸ்தி ஆட்சியின் கீழ்த் தமிழ் மக்களும், சிங்கள மக்களும் சமுகமான அரசியற் பங்காளிகளாக ஒன்றி வாழ்வது அசாத்தியம்தான். ஆயினும், சிங்களப் பெருமக்களின் கண்ணியத்திலும், பெருந்தன்மையிலும்—நாங்கள் முற்றுக இன்னும் நம்பிக்கை இழந்து விடவில்லை. அவர்கள் தவருன பாதையில் இட்டுக் கெல்லப் படுகிறார்கள் என்பதில் எங்குச் சந்தேகம் கிடையாது. எனினும்,

தீர்க்கமான அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த தலைவர்களுக்கு—அவர்களிடம் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது என்ற கூற்றை, என்னுல் நம்புமுடியவில்லை.

காந்தி வழியில் நீற்போம் :

ஒரேயோரு வாக்கியத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். உங்கள் அணிவருக்கும்—குறிப்பாகச் சத்தியாக்கிரகத் தொண்டர்களுக்கு நான் எச்சரிக்கை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. போராட்டத்தின் போது, மறு முகாமிலிருந்து உங்கள் மீது பலாத்காரம் பிரயோகிக்கப்படக்கூடும். எங்கள் சாத்விக இயக்கத்தை முறியடித்துக்கூடும் ஒரே நோக்கத் துடன்—உங்களுக்குப் பாரதூரமான வகையில் கோபமுட்டப்படக்கூடும். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் நிங்கள் உறுதிப்பாட்டுள்ள, காந்தி மகாத்மா வகுத்த—அறிமில்லாதத்து வத்திலேயே நிலைத்து நிற்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆத்ம சக்தியே மக்கத்தான் ஆயுதம்.

'என்னிய என்னியாங்கு எய்துப என்னியார் தின்னிய ராகப் பெறின்'— என்றார் திருவள்ளுவர். தின்மையாக, திடமாக, உறுதியாக, நிலையாக நின்றே மானால்— வெற்றி முக்காலும் தின்ன மாகும்!

வாழ்க தமிழ் ! வாழ்க தமிழ்மக்கள் !!

வாழ்க தமிழ்க் கொற்றம் !

வாழ்க தமிழரசு !

வணக்கம்.

**காலம் பொன் போன்றது !
கடமை கண் போன்றது !!**